

Книга Даниїла — Номер сто вісімдесят два

Пророчі союзи та битви: від стародавнього Селевка до сучасної геополітики

Jeff Pippenger
2024-04-12

Тринадцятий і чотирнадцятий вірші вказують на період історії, коли Селевк і Філіп Македонський уклали союз, і вони типологічно зображують Сполучені Штати, які є першою проксі-армією Риму, а Македонія (Греція) є символом Організації Об'єднаних Націй. У тій ранній історії союз царя півночі (Селевка) й Філіпа (Греція) відображає історію, що веде до битви при Паніоні, після чого через два століття назву того міста змінили з Паніон на Кесарію Філіппову. Подвійна назва міста не увічнивала союз Селевка й Філіпа Македонського.

Назва «Кесарія Філіппова» походить від історичного перетворення давнього міста, відомого як Панеас або Паніум. Первісно місто називалося Панеас через близькість до видатного джерела, присвяченого грецькому богові Пану. Це джерело, яке в давнину було важливим релігійним місцем, живило річку Йордан.

За правління царя Ірода Великого, приблизно в I столітті до н. е., місто зазнало значних перебудов і було розширене та прикрашене. Кесарія Філіппова була названа Іродом Філіппом, сином Ірода Великого. Він назвав місто «Кесарією» на честь римського імператора Цезаря Августа, а «Філіпповою» — на свою честь, тож і виникла назва «Кесарія Філіппова». Отже, «Кесарія Філіппова» — це поєднання «Кесарії», що відображає шану Ірода до Цезаря Августа, та «Філіппової», яка вшановує Ірода Філіппа.

У пророчому сенсі Паніум пов'язують з об'єднанням між Селевком і Філіпом Македонським, а також із союзом між Цезарем та Іродом Філіпом. Ці два союзи вказують на союз між Сполученими Штатами та Організацією Об'єднаних Націй, який настає після краху путінської Росії, представленої Селевком і Філіпом. Вони також представляють союз між Папством, яке є матір'ю, і Сполученими Штатами, що є дочкою, як це представлено Цезарем і Філіпом, які обидва були представниками Риму. Разом вони свідчать про те, що Сполучені Штати простягають «через прірву руку, аби схопити руку римської влади», і простягають «над безоднею руку, аби потиснути руки зі Спіритуалізмом». Перед недільним законом шістнадцятого вірша потрійний союз уже встановлено.

Паніум є центром грецького поклоніння богові Пану. Джерело, присвячене грецькому богові Пану, тоді також було відоме як «Брами пекла», і коли Ісус відвідав те місце, Його висловлювання про «Брами пекла» вказує на боротьбу між політичними та релігійними атрибутами Греції (глобалізм) і відступницьким протестантизмом, що відбувається в останні дні. Це та битва, яку вперше ініціював багатий Президент, який збурило царство Греції у другому вірші. Це всесвітня зовнішня битва, а також внутрішня битва у Сполучених

Штатах.

Релігія глобалізму — це релігія дракона, яка у нашому сучасному контексті є релігією вокізму. У 2020 році звір із безодні, названий в одинадцятому розділі Одкровення, проявив свою політичну та релігійну владу й знищив обидва роги земного звіра. Та безодня, серед іншого, представлена «Джерелом Пана», що живило річку Йордан.

У грецькій міфології Пан асоціювався з природою, дикими просторами та пастушою музикою, а наявність джерела, присвяченого йому, мала релігійне значення для поклонників. Бога Пана часто зображують із ногами, рогами та вухами козла. Пана вважали богом пастухів і стад, і його часто зображали грайливим і пустотливим божеством, яке бавилося та бешкетувало в лісах і горах. Образ Пана як божества з козячими ногами відповідає восьмому розділу книги Даниїла, де Грецію представлено у вигляді козла. Кози — поширена свійська тварина в давній Греції, і їх часто можна було зустріти в гірських районах, де, як вважалося, блукав Пан. Таке зображення стало помітною рисою іконографії Пана і зберігалося в грецькому мистецтві та літературі, що зображували бога, включно з національною валютою.

Коли Ісус відвідав Кесарію Филипову, Він заявив, що «брами пекла» не здолають Церкву. Те, що Петро сказав у відповідь на запитання Ісуса, у християнській історії та традиції розуміється як «Християнське сповідання».

Коли Ісус прийшов в околиці Кесарії Филипової, він запитав своїх учнів: За кого люди вважають мене, Сина Людського? Вони ж сказали: Дехто каже, що ти — Іван Хреститель; інші — Ілля; а інші — Єремія або один із пророків. Він каже їм: А ви за кого мене вважаєте? І Симон Петро відповів і сказав: Ти — Христос, Син Бога Живого. Ісус відповів йому і сказав: Блажен ти, Симоне, сину Йони, бо не плоть і кров відкрили тобі це, а Отець мій, що на небесах. І я також кажу тобі: ти — Петро, і на цій скелі я збудую Церкву мою, і брами пекла не подолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі; і що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі. Тоді він наказав своїм учням нікому не казати, що він — Ісус Христос. Матвія 16:13–20.

Цей уривок є важливим, оскільки він становить переломний момент у служінні Ісуса та розвитку християнського богослов'я. Визнання Петром Ісуса як Месії, Сина Бога живого, вважається підвалиною християнської віри й наріжним каменем, на якому збудована Церква. Фразу «на цій скелі Я збудую Мою Церкву» у католицькій традиції тлумачать як посилення на самого Петра, якого Ісус називає «скелею», на якій буде збудована Церква. Таке тлумачення слугує основою для папського примату та влади в католицькому богослов'ї.

У протестантському богослов'ї «скеля» розуміється не як посилення на Петра особисто, а на Петрове сповідання віри в Ісуса як Месію та Сина Божого. За такого погляду підвалиною Церкви є не Петро, а сповідання того, що Ісус є Христос і Син Божий. Незалежно від богословського тлумачення, Сповідання Петра в Євангелії від Матея 16:13–20 вважається

центральним і засадничим уривком у християнському віровченні, який підкреслює особу Ісуса як Месії та Сина Божого та утверджує місію і призначення Церкви.

У попередній статті ми подали уривок із *The Desire of Ages*, де сестра Вайт окреслює деякі питання, пов'язані з візитом Христа до Кесарії Філіппової. Одним із моментів, які вона відзначає, є те, що Христос відвів учнів подалі від впливу юдеїв, щоб викласти уроки Кесарії Філіппової.

Ісус і Його учні прибули до одного з міст поблизу Кесарії Пилипової. Вони були за межами Галілеї, у краї, де панувало ідолопоклонство. Тут учні були відсторонені від панівного впливу юдаїзму й опинилися в тіснішому контакті з язичницьким поклонінням. Навколо них були представлені форми забобонів, що існували по всьому світу. Ісус бажав, щоб споглядання цього спонукало їх відчутти свою відповідальність перед язичниками. Під час перебування в цій місцевості Він намагався усунути від навчання народу й повніше присвятити Себе Своїм учням. Бажання віків, 411.

18 липня 2020 року Христос вивів учнів 11 вересня 2001 року з-під впливу лаодикійського адвентизму. Перше розчарування в притчі про десять дів спричинило відокремлення руху від зібрання глузливіців, яке якраз мали обминути. Ця істина здійснилася в історії міллеритів 19 квітня 1844 року і знову 18 липня 2020 року. Тоді розпочалася історія періоду зволікання, і вона має ознаку «Правди» як у русі першого, так і третього ангелів.

Перше розчарування є першою з трьох віх, а історія завершується Великим розчаруванням 22 жовтня 1844 року, яке є прообразом «великого землетрусу» одинадцятого розділу Об'явлення. Початок — перша літера єврейського алфавіту — символізує розчарування, і кінець — двадцять друга літера єврейського алфавіту — також символізує розчарування. Тринадцята літера, що означає бунт, вказує на розчарування нерозумних дів, які виявляють свій стан загибелі, коли опівнічний крик визначає, хто підготувався до кризи, а хто ні. Двадцять дві літери єврейського алфавіту є символом поєднання божественного з людським, яке звершується в тій історії, хоча історія міллеритів представляє перший Кадеш, а наша сучасна історія — останній Кадеш.

Дві лінії паралельні, але одна представляє поразку Божого народу, а інша — перемогу Божого народу. Безпосередньо перед розп'яттям Ісус привів Своїх учнів до Паніума, так само як Він привів Своїх учнів останніх днів до Паніума, і, роблячи це, дозволив розчаруванню вивести Його учнів останніх днів з-під «контролюючого впливу» Лаодикійського адвентизму, представленого «юдаїзмом» в історії шістнадцятого розділу Євангелія від Матвія. Водночас Він привів Своїх учнів у тісніший контакт із язичництвом, тим самим представляючи середовище діяльності Його учнів останніх днів, які нині живуть у повному вияві сатанинської сили, представленому сучасними системами комунікації, що використовуються, щоб привести весь світ до прийняття знака звіра.

Історія Кесарії Пилипа узгоджується з історією битви при Паніоні та з віршами з тринадцятого по п'ятнадцятий. Христос і Його учні стояли в тіні хреста, будучи прообразом Його учнів останніх днів, що стоять у тіні недільного закону. Там, у віршах з

тринадцятого по п'ятнадцятий — це була Кесарія Пилипа, а також битва при Паніоні, де ми стоїмо сьогодні, — Христос почав навчати Своїх учнів про те, що мало статися у шістнадцятому вірші.

Він збирався розповісти їм про страждання, які чекали Його. Але спочатку Він відійшов сам і молився, щоб їхні серця були готові прийняти Його слова. Бажання віків, 411.

Перш ніж Христос сказав своїм учням про хрест, він спершу відійшов, або затримався, тим самим позначивши час зволікання в притчі та в історії з 18 липня 2020 року до липня 2023 року.

Приєднавшись до них, Він не відразу повідомив те, що бажав передати. Перш ніж це зробити, Він дав їм можливість визнати свою віру в Нього, щоб вони зміцнилися перед прийдешнім випробуванням. Бажання віків, 411.

У липні 2023 року Господь почав давати можливість тим, кого торкнулося розчарування, виявити свою віру. Він зробив це, розкривши послання тридцять сьомого розділу книги пророка Єзекіїля, яке було підтвердженням послання 11 вересня 2001 року. Це була нитка, що поєднала час запечатування, який розпочався 11 вересня 2001 року, з недільним законом, що незабаром настане. Це відбулося через те, що розчарування 18 липня 2020 року було вписане у структуру істини, бо ті, хто були готові бачити, могли розпізнати, що кожен реформаторський рух має тему, яка проходить через його особливу священну історію.

В останні дні звістка про третє горе надійшла 11 вересня 2001 року, тоді було проголошено фальшиву звістку про третє горе, яка спричинила розчарування, але звістка, що повернула їх до життя після трьох із половиною днів, коли вони були мертвими, сухими й розкиданими кістками, була звісткою про чотири вітри, тобто вона також є третім горем.

Учні останніх днів можуть побачити, якщо захочуть побачити, що три віхи запечатування ста сорока чотирьох тисяч становлять одну й ту саму тему на кожному кроці, і що на другому кроці бунт, символізований тринадцятою літерою єврейського алфавіту, підтвердив звістку як «Істина». Другим свідченням, яке дав Господь, був той факт, що перше розчарування попередніх реформаторських рухів ґрунтувалося на бунті проти об'явленої Божої волі, чи то Мойсей, який не обрізав свого сина, чи Оза, який доторкнувся до того ковчега, чи Марта і Марія, які засумнівалися в слові Ісуса щодо смерті Лазаря. Єдиною лінією реформи, яка не підтверджувала факту, що перше розчарування ґрунтувалося на непослуху, був реформаційний рух міллеритів, але тоді також було показано, що історія міллеритів мала внутрішні віхи, які ґрунтувалися на істині про восьмого, який є з семи.

Той факт, що восьмий є з семи, є важливим елементом Об'явлення Ісуса Христа, яке нині розкривається, а перехід Філадельфійського міллеритського руху до Лаодикійської церкви був віхою, яка вказала, коли Лаодикійський рух третього ангела перейде до Філадельфійського руху ста сорока чотирьох тисяч. Отже, те, що перше розчарування міллеритів сталося без прояву непослуху з боку їхнього руху, надало контраст для тієї ж віхи в останні дні, коли Лаодикійський рух третього ангела виявить непослух і спричинить

розчарування, і тим самим узгодиться з міллеритською віхою та створить підстави побачити, що рух ста сорока чотирьох тисяч є восьмим, що є з семи.

У липні 2023 року Господь збудив «голос того, хто кличе в пустелі», щоб підготувати Свій народ останнього часу до кризи недільного закону, і коли Він повернувся до учнів після тривалої молитви, Він дав їм можливість висловити свою віру. За днів Христа посланням було Його хрещення — момент, коли Ісус став Ісусом Христом. Та віха співвідноситься з 11 вересня 2001 року, і Його учнів запитали, що думають люди, а потім запитали, що самі учні думають про Христа.

"Приєднавшись до них, Він не відразу повідомив те, що бажав передати. Перш ніж це зробити, Він дав їм можливість сповідувати свою віру в Нього, щоб вони зміцнилися перед майбутнім випробуванням. Він запитав: "За кого люди вважають Мене, Сина Людського?"

На жаль, учні були змушені визнати, що Ізраїль не визнав свого Месію. Дехто ж, побачивши Його чудеса, проголошував Його Сином Давидовим. Натовпи, яких нагодували у Віфсаїді, бажали проголосити Його царем Ізраїлю. Багато хто був готовий прийняти Його як пророка; але вони не вірили, що Він — Месія. Бажання віків, 411.

Більшість в адвентизмі не вірила в третє «Горе» 11 вересня 2001 року. Вони вірили в деякі чудеса пророчого слова, які були представлені в русі, і деякі розуміли, що в посланні 11 вересня 2001 року були елементи істини, але вони насправді не вірили твердженням 11 вересня 2001 року.

Твердження від 11 вересня 2001 року мало свій прообраз у твердженні від 11 серпня 1840 року, і це твердження було висловлене Сестрою Вайт, коли вона коментувала сповнення 11 серпня 1840 року. Вона зазначила:

У точно зазначений час Туреччина через своїх послів прийняла захист союзних держав Європи і таким чином поставила себе під контроль християнських держав. Ця подія точно виконала пророцтво. Коли про це стало відомо, безліч людей переконалися в правильності принципів тлумачення пророцтв, прийнятих Міллером і його сподвижниками, і адвентний рух отримав дивовижний поштовх. Вчені та впливові люди об'єдналися з Міллером як у проповіді, так і в публікуванні його поглядів, і з 1840 по 1844 рік справа швидко поширювалася. Велика боротьба, 334, 335.

Те, що було підтверджено 11 серпня 1840 року, — це те, що пророчі погляди Міллера були вірними, а твердження від 11 вересня 2001 року є підтвердженням того, що пророчі погляди Future for America є вірними. Нерозкаяний натовп у липні 2023 року не зміг і не захотів прийняти передумову, що методологія, розроблена Христом і довірена Future for America, насправді є методологією пізнього дощу. Але тоді Христос запитав своїх учнів, що думають вони, а не натовп.

Тоді Ісус поставив друге запитання, що стосувалося самих учнів: «А ви за кого Мене вважаєте?» Петро відповів: «Ти — Христос, Син Бога Живого».

Від самого початку Петро вірив, що Ісус є Месією. Багато інших, кого проповідь Івана Хрестителя переконала і хто прийняв Христа, почали сумніватися в місії Івана, коли його ув'язнили і стратили; і тепер вони засумнівалися, що Ісус — Месія, на якого вони так довго чекали. Багато учнів, які палко очікували, що Ісус займе Своє місце на Давидовому престолі, покинули Його, коли зрозуміли, що Він не має такого наміру. Але Петро та його товариші не відступили від своєї відданості. Хиткий шлях тих, хто вчора вихваляв, а сьогодні засуджує, не зруйнував віри істинного послідовника Спасителя. Петро заявив: «Ти — Христос, Син Бога живого». Він не чекав царських почестей, щоб увінчати Свого Господа, а прийняв Його в Його приниженні.

Петро висловив віру дванадцятьох. Проте учні все ще були далекі від розуміння місії Христа. Опір і викривлення з боку священників і правителів, хоча й не могли відвернути їх від Христа, усе ж спричиняли їм велику розгубленість. Вони не бачили свого шляху ясно. Вплив раннього виховання, навчання рабинів, сила традиції й далі затьмарювали їхнє бачення істини. Час від часу дорогоцінні промені світла від Ісуса осявали їх, та часто вони були, як люди, що навромацки блукають серед тіней. Але того дня, перш ніж їх поставили віч-на-віч із великим випробуванням їхньої віри, Святий Дух у силі спочив на них. На короткий час їхні очі відвернулися від «того, що видиме», щоб побачити «те, що невидиме». 2 Коринтян 4:18. Під покровом людської природи вони розпізнали славу Сина Божого.

Ісус відповів Петрові, кажучи: «Блаженний ти, Симоне, сину Йони: бо не тіло й кров об'явили це тобі, але Отець Мій, що на небі». Бажання віків, 412.

Визнання Петра в тому, що Христос є Син Божий, безпосередньо стосувалося випробувального питання того періоду історії. Настав час для явлення Месії, як було передбачено Божим пророчим словом, і лише ті, хто прийняв цю істину, були б зараховані до числа тих, кого представляла заява Петра. Петро представляє тих, хто приймають звістку, утверджену 11 вересня 2001 року, та визнають, що Ісус є Син Божий. "Петро висловив віру дванадцятьох", і дванадцять, яких він представляв, були сто сорок чотири тисячі. З цієї причини Христос у цьому уривку змінив ім'я Петра з Симона Бар-йони на Петра.

«Симон» означає «той, хто чує», а «бар» означає «син (когось)», а «Йона» — «голуб». Симон представляв тих, хто почув вістку про голуба, який символізував істини, пов'язані з хрещенням Ісуса, коли Він став Христом, помазаним силою, що було символічно засвідчено зішестям Святого Духа у вигляді голуба.

Лінії реформи паралельні одна одній, а Іван представляє міллеритів, які 11 серпня 1840 року з'їли книжечку. Єремія узгоджується з тією подією, і коли він з'їв книжечку, тоді був названий Божим ім'ям.

Знайшлися Твої слова, і я їх з'їв; і слово Твоє було для мене радістю та звеселенням мого серця, бо я названий Твоїм Ім'ям, о Господи, Боже Саваоте. Єремії 15:16.

Коли Господь уклав завіт з Авраамом, Він змінив його ім'я на Авраам, як зробив і з Сараї та Яковом. Зміна імені означає завітні стосунки, і на віховому рубежі, де сходять

божественний символ, Божий народ має з'їсти вістку, увійти в завіт, і тоді його ім'я змінюється. Як представник учнів часів Христа, Симон Бар-Йона представляв тих, хто "почув" вістку "голуба".

Коли він засвідчив, що визнав, що в той віховий момент Ісус став Христом, і що Він був Сином Божим, і все, що це тягне за собою, тоді Христос змінив йому ім'я на Петра. Він висловив послання, яке завітний народ Христа тієї доби прийняв, і цим також став прообразом ста сорока чотирьох тисяч останніх днів.

Літера «P» є шістнадцятою літерою англійського алфавіту, а літера «E» — п'ятою літерою алфавіту, а літера «T» — двадцятою; літера «E» повторюється, а ім'я закінчується літерою «R», яка є вісімнадцятою. Шістнадцять «помножити на» п'ять, «помножити на» двадцять, «помножити на» п'ять, «помножити на» вісімнадцять дорівнює ста сорока чотирьом тисячам. Дивовижний Лінгвіст говорив до Пітера єврейською, Новий Завіт було написано грецькою, а перекладачі версії короля Якова підготували Новий Завіт англійською.

Незважаючи на три ступені різних мов, Христос, який є Сином Божим, Дивним Мовознавцем і Дивним Лічильником, подав у шістнадцятому розділі Євангелія від Матвія ілюстрацію запечатання ста сорока чотирьох тисяч, що узгоджується з битвою при Паніумі та Його відвідинами Кесарії Пилипа. Він зробив це, скориставшись Своєю владою над мовою й числами, бо Він — і Пальмоні (Дивний Лічильник), і Слово (Дивний Мовознавець).

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Майже дві тисячі років тому на небі, з престолу Божого, почувся голос таємничого значення: «Ось, іду». «Жертви й приносу Ти не забажав, але тіло Мені приготував... Ось, іду (у сувої книги про Мене написано), щоб чинити, Боже, волю Твою». Євреїв 10:5–7. У цих словах проголошено виконання задуму, прихованого від вічних віків. Христос мав відвідати наш світ і втілитися. Він каже: «Тіло Мені приготував Ти». Якби Він з'явився в тій славі, яку мав у Отця, перш ніж існував світ, ми не витримали б світла Його присутності. Щоб ми могли її споглядати і не загинути, явлення Його слави було завуальоване. Його Божество було завуальоване людськістю — невидима слава у видимій людській подобі.

Цю велику мету було явлено в прообразах і символах. Палаючий кущ, у якому Христос явився Мойсеєві, відкривав Бога. Символом, обраним для представлення Божества, був непримітний кущ, який, здавалося, не мав жодних принад. У ньому вміщувався Безмежний. Усемилосердний Бог зодягнув Свою славу у вкрай смиренний образ, щоб Мойсей міг дивитися на неї і жити. Так само у стовпі хмари вдень і у стовпі вогню вночі Бог спілкувався з Ізраїлем, відкриваючи людям Свою волю і даруючи їм Свою благодать. Божа слава була пригашена, а Його велич — прикрита, щоб немічний зір скінченних людей міг її споглядати. Так і Христос мав прийти в 'тілі нашого пониження' (Филип'ян 3:21, R. V.), 'в подобі людей'. В очах світу Він не мав краси, щоб Його бажали; однак Він був втіленням Богом, світлом неба і землі. Його слава була прихована, Його велич і величність — укріті, щоб Він міг наблизитися до скорботних, спокушуваних людей.

Бог звелів Мойсеєві для Ізраїля: «Нехай вони зроблять Мені святиню, щоб Я перебував серед них» (Вихід 25:8), і Він перебував у святині, посеред Свого народу. Протягом усіх їхніх виснажливих блукань пустелею символ Його присутності був із ними. Так і Христос поставив Свою скинію посеред нашого людського табору. Він поставив Свій намет поруч із наметами людей, щоб жити серед нас і познайомити нас із Його божественним характером і життям. «Слово стало тілом і поставило намет серед нас (і ми бачили Його славу, славу як Єдинородного від Отця), повне благодаті та правди». Івана 1:14, R. V., примітка на полях.

Відтоді, як Ісус прийшов перебувати з нами, ми знаємо, що Бог знає наші випробування і співчуває нашим скорботам. Кожен син і кожна дочка Адама можуть зрозуміти, що наш Творець — друг грішників. Бо в кожному вченні про благодать, у кожній обітничі радості, у кожному ділі любові, у кожній божественній принаді, виявленій у земному житті Спасителя, ми бачимо «Бог з нами».

Сатана зображує Божий закон любові як закон себелюбства. Він твердить, що нам неможливо виконувати його вимоги. Падіння наших перших батьків, з усім горем, що з нього постало, він зводить на Творця, спонукаючи людей дивитися на Бога як на джерело гріха, страждання і смерті. Ісус мав викрити цю оману. Як один із нас, Він мав дати приклад послуху. Задля цього Він узяв на Себе нашу природу і пройшов через наші переживання. «У всьому належало Йому стати подібним до братів». Євреям 2:17. Якби нам довелося зносити щось, чого не зазнав Ісус, тоді в цьому Сатана зобразив би Божу силу як недостатню для нас. Тому Ісус був «у всьому спокушуваний, подібно до нас». Євреям 4:15. Він витримав кожне випробування, якому піддаємося ми. І Він не користувався для Себе жодною силою, яка не є вільно доступною нам. Як людина, Він зустрів спокусу і переміг у силі, даній Йому від Бога. Він каже: «Я радію чинити волю Твою, Боже мій; так, закон Твій у моєму серці». Псалом 40:8. Коли Він ходив, творячи добро і зціляючи всіх, кого мучив Сатана, Він робив зрозумілими для людей характер Божого закону та природу Його служіння. Його життя свідчить, що й для нас можливо виконувати Божий закон.

Своєю людською природою Христос доторкнувся до людства; Своєю божественною природою Він покладає руку на престол Божий. Як Син Людський, Він дав нам приклад послуху; як Син Божий, Він дає нам силу коритися. Саме Христос з куща на горі Хорив говорив до Мойсея, кажучи: "Я Той, Хто Є... Так скажеш синам Ізраїлевим: 'Я Є' послав мене до вас". Вихід 3:14. Це було заперукою визволення Ізраїлю. Тож коли Він прийшов "у подобі людей", Він проголосив Себе «Я Є». Дитя Віфлєсму, лагідний і покірний Спаситель, є Бог, "явлений у тілі". 1 Тимофія 3:16. І нам Він каже: "Я Є Добрий Пастир". "Я Є хліб живий". "Я Є дорога, і правда, і життя". "Дана Мені вся влада на небі й на землі". Івана 10:11; 6:51; 14:6; Матвія 28:18. «Я Є» — заперука кожної обітничі. Я Є; не бійтеся. "Бог з нами" — порука нашого визволення від гріха, заперука нашої здатності коритися закону неба. Бажання віків, 23, 24.